

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 20 nr. 12

december 2008

IMPERIETS DØDSKAMP

I 1949 fandt Carroll Quigley, den højt respekterede historieprofessor ved Georgetown Universitetet i Washington, det nødvendigt at løfte sløret for, hvordan de afgørende politiske beslutninger i begyndelsen af det 20. århundrede egentlig var blevet truffet. Det blev til bogen »Det angloamerikanske Etablissement«. Her fortalte professor Quigley historien om en lille håndfuld mænd omkring Cecil Rhodes og lord Milner i London, der kort før århundredeskiftet lagde detaljerede planer for Det britiske Imperiums overlevelse i en moderne verden. Den officielle staffage fik navnet »Det britiske Statsamfund«. Den mere præcise betegnelse var »det uformelle imperium«, hvis indre kerne skulle blive en dyb infiltrering af de politiske beslutningsprocesser i verdens førende militære og økonomisk magt: USA.

Professor Quigley var såmænd enig i »Milnergruppens« målsætning: Bevarelsen af den britiske livsstil. Men han var dybt uenig i midlerne og metoderne. I hans øjne bar kredsen bag »det uformelle imperium« et hovedansvar for to verdenskrige, millioner af unge menneskers død og lemlæstelse, og elendige livsvilkår for hundrede millioner af mennesker i de gamle kolonier, i dag kaldet Den tredje Verden. Samme holdning havde Franklin D. Roosevelt. Og det gjorde han krystalklart for Winston Churchill under krigens berømte topmøder. Men Roosevelts efterfølger Harry S. Truman var ikke af samme støbning. Og efterkrigstiden var ikke mange måneder gammel, før det »uformelle imperium« atter var i fuldt sving.

I dag har det »uformelle imperium« udviklet sig til et grænseløst finansielt verdensherredømme, hvor City of London spiller rollen som det gamle Venedig. Penge og økonomisk magt udgør imperiets inderste kerne. Og loyale vogtere, som storspekulanten George Soros, tager alle politiske tricks i anvendelse for at forsvare imperiets vitale interesser. Den fhv. demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche har med et ordspil kaldt det for »The brutish Empire«, »Det rå Imperium«. Og pointen er ganske alvorlig.

Finanskrisen, som alle nu kender ved navn, er nemlig langt mere end tabte pensionspenge, vaklende banker og aktiekurser på vej mod nul. Det er et imperium i døds-kamp. Det »uformelle imperium« blev til »Det rå Imperium« gennem globaliseringens kolonialistiske udnyttelse af Den tredje Verdens billige arbejdskraft, gennem uhæmmet spekulation i »kreative finansinstrumenter« og gennem den mest ulige fordeling af klodens økonomiske overskud i moderne tid. Det er nu slut. Men imperiet giver sig ikke uden kamp. Og det må befolkningerne og politikerne i alverdens lande indstille sig på. En langsigtet løsning på finanskrisen og det økonomiske sammenbrud vil også være et endeligt politisk opgør med »Det rå Imperium«. Alt andet vil være tomme illusioner og lede til dyb elendighed.

EN VERDEN I KRISE: ALT KAN SKE!

Den **20. januar 2009** bliver **Barack Obama** forhåbentligt svoret ind i embedet som **De forenede Staters 44.** præsident ved en ceremoni på plænen foran **Det hvide Hus** i **Washington**. Men der vil altså være **7 uger** fra dette nummer af *Prometheus* har forladt trykken, til **USA** har fået en ny præsident. Og som det for længst burde stå klart for alle, kan det blive de længste og farligste **7 uger** i menneskehedens nyere historie.

Den **22. november**, 45-årsdagen for mordet på præsident **John F. Kennedy** i **1963**, gentog den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** sine advarsler om, at den nyvalgte præsident, Barack Obama, befinder sig i ganske overvældende livsfare (se også *Prometheus*, nov. '08). Præsident **George W. Bush** og vicepræsident **Dick Cheney** sidder stadig i Det hvide Hus, og sammen med de kredse i **London**, der har været hovedkræfterne bag den gigantiske politiske katastrofe, der bærer navnet »**Bush-regeringen**«, kan de stadig nå at skabe ufattelige ulykker. Den største af alle ville være et mord på en amerikansk præsident, endnu inden denne er indsat i sit embede. Og spørgsmålet er, om det er en fristelse, man kan modstå blandt de kredse i London, der har en historisk tradition for at iværksætte mord på amerikanske politiske ledere. LaRouche mindede om, at **Det britiske Imperium** direkte og indirekte var dybt involveret i mordene på USA's første finansminister **Alexander Hamilton**, og præsidenterne **Abraham Lincoln**, **William McKinley** og **John F. Kennedy**.

Den **26. november** gentog LaRouche sin opfordring til alle politiske kredse i Washington om at arbejde sammen for at imødegå de hastigt voksende trusler mod Barack Obamas liv. Anledningen var meldinger fra nyhedsbureauet *Associated Press* om, at det amerikanske forbundspoliti **FBI** havde advaret de lokale politimyndigheder om »sandsynlige men ubekræftede« rygter i retning af, at **Al-Qaeda** planlagde omfattende angreb på undergrundsbanen i **New York City** i de kommende helligdage. Men selv om udsigten til et nyt terrorangreb i New York er skræmmende, så er og bliver Barack Obama det »ultimate« mål. Et mord på USA's kommende præsident ville simpelthen ryste hele det globale politiske system.

LaRouche påpegede også, at den nuværende strategiske situation har store ligheder med **sommeren 2001**, hvor globale økonomiske og strategiske spændinger var ved at nå bristepunktet. Og pludselig stod man så med tragedien den **11. september**. En genlæsning af *Agro-Nyt/Prometheus august 2001* kan faktisk give kuldegysninger.

Emnerne var: »Blodige optøjer i **Genova, Italien**, i forbindelse med **G-8**-topmødet. **Israelsk** militær forhindrer i sidste øjeblik en fanatisk jødisk sekt i at udløse bibelsk »armageddon« ved at placere »grundstenen« til jødernes »**Tredje Tempel**« på **Tempelbjerget** i **Jerusalem**. Avisen *The Washington Post* advarer om, at en »perfekt økonomisk storm« er under opsejling. Og LaRouche anvender den amerikanske historiker **Barbara Tuchmans** klassiske værk om **1. Verdenskrig**, »*The Guns of August*«, »*Augusts kanoener*«, til at beskrive den sprængfarlige geopolitiske situation, efter **Kina, Rusland** og **Indien**, til Londons og Washingtons store fortrydelse, har etableret et tæt økonomisk og politisk samarbejde tilbage i juni. Med til baggrunden hører blandt andet, at ledende kredse i den nyindsatte Bush-regering er i

fuld færd med at genoplive **Samuel P. Huntingtons** forestillinger fra **1993** om »**Civilisationernes Sammenstød**«, og at fhv. udenrigsminister **Henry Kissinger** i ny bog finder anledning til at advare om, at et globalt finanskrak vil frarøve **USA** sin ledende globale stilling«. Det var altså **sommeren 2001**.

TERROR I MUMBAI

Sent på aftenen, onsdag den **26. november 2008**, brød helvedet løs i **Indiens** finansielle hovedstad **Mumbai**. **13** forskellige steder i byen åbnede svært bevæbnede mænd ild mod sagesløse forbipasserende. I byens historiske jernbanestation, på de mest populære restauranter, fyldt med turister og tilrejsende forretningsfolk, og i de store internationale hoteller, som **Taj Mahal Palace** og **Trident Oberoi**, flød det med blod. Tæt ved en af byens moskeer blev det fem etager høje **The Nariman House**, der fungerer som kulturhus for en jødisk bevægelse fra **Brooklyn, New York**, besat under voldsomme skyderier. Tre døgn senere var mareridtet i Mumbai ovre. **195** lå døde og mere end **300** var blevet såret.

Lyndon LaRouches umiddelbare reaktion, da nyheden om angrebene i Mumbai nåede **Washington** tidligt om morgenen den **27. november**, var følgende: »Det er den britiske efterretningstjeneste, der står bag massakrerne i Mumbai, og man må finde ud af, hvad de ellers har gang i. Det haster!« Selv om der måtte findes tråde til den pakistanske efterretningstjeneste **ISI**, understregede LaRouche, at operationen var så stor, at den simpelthen ikke kunne finde sted, uden at den britiske **MI6** var involveret.

Den **28. november** citerede den indiske tv-station **NDTV** indiske regeringskilder for at sige, at to af de arresterede gerningsmænd var britiske statsborgere af pakistansk herkomst, og flere britiske aviser rapporterede samstemmende, at yderligere fem af de mistænkte skulle være født og opvokset i **Storbritannien**. Det afviste den britiske regering.

Den **29. november** rapporterede avisen *The Guardian*, at terrorgruppen **Jaish-e-Muhammad**, der i mere end to årtier har været aktiv i den indisk-pakistanske strid om **Kashmir**, står øverst på listen over grupperinger, der kunne have ressourcer til at gennemføre et så omfattende angreb som det i Mumbai. Samme dag udpegede den indiske avis *The Indian Express* våben-guld-narkotika-stormugleren **Dawood Ibrahim** som operationens mest sandsynlige organisator. Ibrahim, der i dag har bopæl i både Kashmir og **Dubai**, var for år tilbage en af de ledende skikkelser i den kriminelle underverden i Mumbai. I **1999** var han involveret i en hijacking af et indisk passagerfly, der blev omdirigeret til det dengang **Taliban**-kontrollerede **Afghanistan**. I **2003** var han impliceret i et terrorangreb på det indiske parlament i **New Delhi**. Indiske kilder identificerer Dawood Ibrahim som agent for den **MI6**-kontrollerede del af **Pakistans** efterretningstjeneste **ISI**.

STORBRITANNIEN OG TERRORISME

Allerede den **11. januar 2000**, fremsendte **Jeffrey Steinberg**, efterretningsredaktør ved *Prometheus'* samarbejdspartner, det amerikanske ugemagasin *Executive Intelligence Review*, et memorandum til daværende udenrigsminister **Madeleine Albright** og otte andre sikkerhedsrådgivere i præsident **Clintons** regering, med en opfordring til at sætte **Storbritannien** på listen over lande der støtter

terrorisme. Baggrunden var en række diplomatiske depecher, som *Executive Intelligence Review* havde indsamlet fra lande som **Egypten, Israel, Frankrig, Alger, Nigeria, Peru, Tyrkiet, Tyskland, Libyen, Yemen** og **Rusland**, der alle protesterede over, at Storbritannien gav (og stadig giver) husly til velkendte terrorgrupper.

Jeffrey Steinberg indledte sit memorandum til udenrigsminister Albright med en henvisning til Storbritanniens mærkværdige rolle under den føromtaltede kapring af et passagerfly fra **Indian Airlines**, der i **december 1999** blev omdirigeret til **Afghanistan**. Flykaprerne forlangte fængslede terrorister frigivet fra indiske fængsler. En af dem var den britiske statsborger **Ahmed Omar Sheikh**. I **1990** droppede han ud af studierne på **London School of Economics** og rejste til det krigshærgede **Bosnien**, sandsynligvis som agent for **MI6**. Et par år senere vendte han tilbage til **London**, men forlod atter studierne og dukkede pludseligt op i træningslejrene i Afghanistan, hvorfra han rejste ind i **Indien**. I **1995** deltog han i kidnapningen af britiske og amerikanske statsborgere, for hvilket han i **1998** blev idømt **fire års fængsel**. I forbindelse med flykapringen i **1999** tilbød den britiske regering at give Ahmed Omar Sheikh frit lejde, hvis han vendte hjem til Storbritannien. Det gjorde han ikke. Han rejste tilbage til Afghanistan. I dag sidder han fængslet i **Pakistan** og afventer sin henrettelse for mordet på den amerikanske journalist **Daniel Pearl**. Han er også den hovedmistænkte for at have overført **100.000 dollars** til **Mohammad Atta** forud for terrorangrebene i **New York** og **Washington** den **11. september 2001**.

Hvad angår de blodige begivenheder i **Mumbai** og spørgsmålet om, hvem der kunne stå bag, understregede **LaRouche** vigtigheden af, at man skubber den overfladiske propaganda til side og ser på den samlede effekt af et sådant omfattende angreb. Dernæst må man løfte blikket og underkaste de begivenheder, der i øvrigt sker i nærområdet og regionen som helhed, et nærmere eftersyn. Mest iøjnefaldende er naturligvis den sprængfarlige situation i **Thailand**, hvor tusindvis af regeringsfjendtlige demonstranter har besat de internationale lufthavne. Men også i **Kina** vokser spændingerne under overfladen. Millioner har på få uger mistet deres arbejde, og myndighederne ved ganske enkelt ikke, hvordan de skal takle krisen. Så er der **Mellemøsten**, hvor Israels premierminister **Ehud Olmert** ved hjemkomsten fra sit besøg i Washington insisterede på, at den ameri-

kanske regering overhovedet ikke havde advaret ham imod at angribe **Iran**. Sådanne ildevarslede meldinger bærer vicepræsident **Dick Cheney**s fingeraftryk, advarede LaRouche.

FIASKO FOR G-20

Mens de globale strategiske spændinger således udløser blodige optøjer og konflikter rundt om på kloden, fortsætter den internationale finanskrise med uformindsket styrke. Den **15. november** mødtes stats- og regeringsledere fra klodens **20** største økonomier, **G-20**, til krisemøde i **Washington**. Initiativtager var **Frankrigs** præsident **Nicolas Sarkozy**, som havde insisteret på, at mødet skulle være første skridt til etableringen af et nyt internationalt finanssystem, et **Nyt Bretton Woods**. Men værten var ulykkeligvis **USA's** uduelige præsident **George W. Bush**, og resultatet blev derefter. Den amerikanske præsident insisterede på, at »de frie markeds kræfter« skulle have lov at virke, og at der derfor ikke måtte vedtages nye restriktioner overfor den spekulationsfikserede finansverden. At hans egen regering for længst har sat »de frie markeds kræfter« helt ud af spil gennem en nationalisering af realkreditinstitutionerne **Fannie Mae** og **Freddie Mac** og forsikringsgiganten **AIG**, samt en serie af skatteyderbetalte »hjælpepakker« til banker og finansselskaberne til den svimlende sum af **8.500 mia. dollars**, er tydeligvis ikke sunket ind hos »geniet« Bush Jr.

Den **25. november** kom så det foreløbige seneste desperate træk fra **USA's** hårdt trængte finansminister **Henry Paulson**, da han måtte indskyde **20 mia. dollars** kontant og udstede en kredigaranti på intet mindre end **306 mia. dollars** til storbanken **Citigroup**, der stod snublende nær et totalt sammenbrud. Med Citigroups mere end **300.000** ansatte i over hundrede forskellige lande ville et krak have udløst globale chokbølger. Men det var i høj grad Paulsons egen skyld, at Citigroup var blevet skubbet ud over kanten. I begyndelsen af november annoncerede han overraskende, at den resterende del af »hjælpepakken« på **700 mia. dollars**, som **Den amerikanske Kongres** havde bevilliget ham i begyndelsen af oktober, ikke som planlagt ville gå til opkøb af usælgelige realkreditobligationer, men i stedet ville gå til direkte kapitalindsud i banker, ligesom premierminister **Gordon Brown** havde gjort i **Storbritannien**. Paulson havde tilsyneladende helt glemt, at det allervigtigste formål med den oprindelige pakke netop havde været at forhindre, at Citigroup krakkede på grund af de dårlige realkredit-

Se filmen **1932** om konflikten mellem **USA** og **Storbritannien**, der har ført til at briterne gennem tiden har myrdet adskillige amerikanske præsidenter. Kan ses på www.schillerinstitut.dk og www.larouchepac.com.

obligationspakker. Så med sin fine »nye« plan barberede Paulson over **50 procent** af Citigroups aktiekapital på mindre end **14 dage**. Hedgefonde og banker har det nemlig som ulve. De kaster sig altid over de svageste.

Men USA's finansminister Paulson er ikke den eneste, der har mistet overblikket. Den **27. november** annoncerede **EU-kommissionens** formand, **José Manuel Barroso**, en tilsyneladende imponerende økonomisk »stimuleringspakke« til **1.500 mia. kr.** »Nu skal der gang i **Europas økonomi**«, sagde han. Desværre var kejseren i **H. C. Andersens** eventyr bedre klædt på end den stakkels kommissionsformand. Ved fremlæggelsen viste det sig, at Barrosos »stimuleringspakke« bestod af en pinlig liste af tomme forslag om skattelettelser, momsned sættelser og andet godt fra havet, som **EU's** medlemslande så selv kunne vælge fra. Samtidig stod de individuelle europæiske regeringer nærmest i kø får at annoncere deres egne håbløse hjælpepakker til milliarder af kroner. Også **Kina** fulgte trop med både rentesækning og en »stimuleringspakke« på hele **1.800 mia. dollars**.

HYPERINFLATION ELLER KAOS

Lyndon LaRouches reaktion på finansminister **Paulsons** og de øvrige politiske leders ubehjælpssomme famlen var hård og kontant. Overskriften på en pressemeddelelse fra LaRouches politiske aktionskomité **LPAC** den **25. november** lød: »I forbandede fjolser, I bliver nødt til at sætte det hele under konkursbehandling«. Og LaRouches ræsonnement er ikke svært at følge. Så længe den globale boble af derivatkontrakter og spekulative gældsbeviser, der løber op i **adskillige millioner milliarder dollars**, får lov at stå urørt hen, vil alle nok så velmente økonomiske hjælpe- og stimuleringspakker, som politikerne i desperation kaster efter krisen, ikke have nogen som helst virkning. Pengene forsvinder ned i et stort sort hul, for blot at vende tilbage om nogle måneder som en hyperinflationær chokbølge. Derfor skal hele finanssystemet undergå en ordnet konkursbehandling, hvor gode og dårlige aktiver skilles fra hinanden, så verdensøkonomien atter kan udstyres med et solidt finansielt grundlag.

Mens de europæiske og amerikanske politikere endnu ikke helt har forstået situationens alvor, lader det til, at inderkredsen i **City of London** har et ganske klart billede af den nærmeste fremtid. Den **27. november** bragte den britiske avis *The Daily Telegraph* et ildevarslende indlæg fra avisens egen finanskommentator, **Ambrose Evans-Pritchard**, der er kendt for sine gode forbindelser til den højere bankverden. Han var ifølge ham selv »kommet i besiddelse« af et internt kundenotat fra **Citigroups** tekniske chefstrateg **Tom Fitzpatrick**.

Ifølge Evans-Pritchard forudser ledelsen i Citigroup, at guldprisen om bare nogle få måneder vil være mere end fordoblet til ca. **2.000 dollars per ounce**. Årsagen er følgende: »Det seneste kvarte århundredes finansielle udskjelser tvinger nu alverdens myndigheder til at foretage indgreb, der aldrig tidligere er blevet afprøvet. Denne satsning vil

sandsynligvis ende på én af to dramatiske måder: Enten i en genoplussen af inflationen, eller i en nedadgående spiral, der ender i depression, civile optøjer og sandsynligvis krige«, stod der i notatet.

Ifølge Evans-Pritchard regner Citigroup ikke med, at verden nogensinde vender tilbage til »normale« tilstande. Hvis hjælpepakkerne skulle vise sig at virke, kommer de mange milliarder tilbage i form af en enorm inflationsbølge. Virker de ikke, går samfundsøkonomierne simpelthen i opløsning, med sociale og civile uroligheder og krige til følge.

Med de seneste ugers dramatiske opblussen af klodens strategiske brændpunkter tyder meget på, at de internationale finans kredse, der udgør den moderne version af **Det britiske Imperium**, allerede har konkluderet, at det er det sidstnævnte scenarie, der vil blive gældende. Og derfor puster man til ilden ud fra den gamle doktrin: »De, der falder først, ligger nederst«.

»KOM OG TAL MED MIG«

Den **18. november**, tre dage efter det mislykkedes **G-20**-topmøde i Washington, afholdt **Lyndon LaRouche** enkonference sammesteds, der blev transmitteret »live« over internettet og fulgt verden over (kan stadig ses og høres på **www.larouchepac.com**). Emnet var naturligvis den internationale krise og de løsninger, som LaRouche utrætteligt har fremlagt. Under den efterfølgende diskussion indløb der et kort og præcist spørgsmål fra et medlem af **Barack Obamas** »overgangshold«: »For de første **100 dage** af Obamas præsidentperiode, hvordan ville din kampplan se ud?«

LaRouches svar faldt prompte: »Kom og tal med mig!«

Han fortsatte: »For det første bliver vi nødt til at indse, at vi befinder os i et verdensomspændende sammenbrud. Hele systemet falder fra hinanden. Intet kan redde det internationale finanssystem i sin nuværende form, intet! Og der er ingen måde, hvorpå man kan holde systemet i live helt frem til næste forår. Så ét hundrede dage er faktisk skrækkelig lang tid. Vi har måske ikke engang et land til den tid.«

Og hvis den kommende præsident Obama gerne vil være en nationalhelt, havde LaRouche følgende råd: »Rejs straks til **Rusland, Kina og Indien** og fortæl dem, at I har tænkt jer at gøre nøjagtigt, hvad jeg lige har sagt, og det jeg også har sagt ved adskillige lejligheder: Lad det nuværende finanssystem undergå en konkursbehandling og etabler et nyt internationalt kreditsystem med faste valutakurser for at finansiere massive investeringer i infrastrukturprojekter over hele kloden med det formål at kickstarte økonomierne.«

LaRouche rådede Obama til at forstærke sin personlige sikkerhed betydeligt, hvis han begiver sig ud på den foreslåede rejse, for briterne vil sandsynligvis komme efter ham. »Du vil møde en positiv reaktion i Rusland. Det kan godt være, at de ikke helt stoler på dig lige fra starten, for de har tidligere modtaget mange af den slags løfter, men tag derover. Tal med folk i Kina, som lige nu er dybt bekymrede over de problemer, de står med. Tal med folk i Indien og fortæl dem, at hvis de er rede til at følge trop, er du villig til at forpligte dig til at gennemføre noget sådant.«

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institut**, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tlf: 35 43 00 33, Konto: 1551-0005648408, Giro: 564-8408, si@schillerinstitut.dk, **www.schillerinstitut.dk**. *Prometheus* er en videreførelse af **Agro-Nyt** (marts 1989 – oktober 2004). Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. *Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.*

ISSN: 1604-2840 *Egettryk*